

andetsteds. Der har en Tid lang været Afsætning for en Del af de saakaldte Afsaldsvarer, de billige Kødvarer, i Norge, men allerede for mange Aar siden har Norge spærret sit Marked for det saakaldte Tøndekød. Med den stærke Brug, det danske Landbrug gør af sit Kvæg, vil der altid blive et stort Affald; hvis Afsætning økonomisk kan betyde et større Plus, end i et Landbrug, der arbejder med mindre Kraft.

Derfor er det af den allerstørste Betydning, at man søger at opnaa Lempelser i den tyske Toldlov. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister eller, hvis han ikke ved det, den højtærede Udenrigsminister, hvad Regeringen har gjort for at mildne den Krise, som det danske Landbrug er kommet ind under ved den tyske Toldlov. Ja, jeg vil gaa endnu videre og spørge: Er der gjort noget af Regeringen? Eller venter man kun, at Tyskland af Hensyn til de demokratiske Partiers Stilling i Toldspørgsmaalet, i Tillid til, at den Velvillie, man viser ved at vende den ene Kind til, naar man faar et Slag paa den anden, vedblivende opretholdes, skal vise sig imødekommende? Og hvis de demokratiske Partier har nogen Hensigt med deres Udtalelser om, at der skal optages Forhandlinger, er de saa prøvet, har de vist sig at kunne føre til noget, eller overvejer man andre Foranstaltninger, som kan afbøde dette Tillæg til den økonomiske Krise, som i saa høj Grad har ramt Landbruget?

Hvis denne Tysklands Stilling overfor Danmark er den Tak, det danske Samfund har at vente for sin Frihandelspolitik, er jeg ikke sikker paa, at den Frihandelspolitik holder. Men eet er jeg sikker paa, at det maa være Regeringens Pligt ved Forhandlingerne at søge at afbøde de uhyre uheldige Virkninger af den tyske Toldlov. Har Regeringen søgt at afbøde den ved Forestillinger, ogsaa ved at fremhæve vor frihandleriske Stilling til Udlandet og den Velvillie, Udlandet derfor maa vise os, har Regeringen prøvet, om det er muligt at opnaa Resultater ad den Vej? For hvis der ikke kan opnaas noget ad den Vej, indser jeg ikke andet end, at vi maa søge at finde andre Former. Vi kan ikke i Længden lade hele vort økonomiske Liv blive lamslaaet af Udlandets Træk mod Danmark og stadig sige, at vi ser med Velvillie paa Udlandets Indførsel hertil.

Naar vi fra det konservative Folkepartis Side har talt om en aktiv Handelspolitik, har det altid fra alle de tre saakaldte demokratiske Partiers Side heddet sig, at det var ensbetydende med at indlede en Toldkrig. Dette er slet ikke rigtigt, en

aktiv Handelspolitik kan lige saa vel være ensbetydende med, at man gaar til Nedsættelse af bestaaende Toldsatser for at opnaa fri Adgang for vigtige Udførselsartikler til et Marked af stor Betydning. Hvis man nationaløkonomisk set kan opnaa Fordel ad den Vej, er det klart, at saa er det denne Vej, man skal gaa. Det er sandelig ikke ved Toldpaalæg at øge de Toldpaalæg, der allerede er kommet udefra; dette bør kun ske for at gøre Udlandet klart, at man kan ikke behandle Danmark paa den Maade, som Tilfældet er, at vi herhjemme ikke vil bære os ad ligesom Strudsen: blot stikke Hovedet ind i Buskene og lade Uvejret rende ned ad sig, uanset, hvad der kunde tjene til Dækning.

Den højtærede Statsminister havde forleden et Møde med en hel Del Journalister, og under dette Samvær fremkom Ministeren med en overordentlig klog Bemærkning, idet han sagde, at i Tider som dem, vi nu har, er det klogt at kunne vise Resignation. Det var den Traad, der gik igennem Statsministerens Udtalelser ved denne Lejlighed, men man tager fejl, hvis man fra Regeringens Side tror at kunne paalægge Landbruget en saadan Resignation, samtidig med at man undlader at varetage Landbrugets Interesser overfor Udlandet. Samtidig med, at man staar i Forhandling med de andre Erhverv i vort Land om at yde dem Statsstøtte for at afbøde den Krise, de er inde i, kan man ikke komme og sige til Landbruget: Vi har ikke noget at byde jer i jeres Krisetid, vi kan kun byde jer en Nedsikring af Landbrugets Bevillinger paa Statsbudgettet — en Nedsikring, som i Virkeligheden undergraver det indenfor Landbruget gennem mange Aar foretagne gode og solide Arbejde, et Arbejde, der ubetinget bør føres videre med størst mulig Kraft. Hvis den højtærede Landbrugsminister havde virkelig økonomisk Forstaaelse, vilde han — i Stedet for at komme med et Forslag, der skulde bringe Landbruget til Resignation ved en Nedsættelse paa 350 000 Kr. af Tilskuddene til en af Landbrugets Grene — fremsætte Forslag om at fordoble Tilskuddet og samtidig kræve, at Landbruget satte størst mulig Kraft ind, thi kun derved, synes jeg, kan man se en Vej ud af Uføret.

Som jeg sagde før, er det konservative Folkeparti villigt til at være med i en saglig Forhandling om, hvorledes den Krise, der har ramt alle Erhvervene, kan afbødes, ogsaa den Krise, der har ramt den danske Arbejderstand. Fortidens Udtalelser fra vor Side belyser dette saa klart, at jeg ikke